Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 20 września 2019 r.*

Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1146 – Przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chin, wytwarzanych przez spółkę Jinan Meide Castings Co. Ltd – Ostateczne cło antydumpingowe – Wznowienie postępowania w wyniku stwierdzenia nieważności części rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 430/2013 – Artykuł 2 ust. 7 lit. a) i art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 7 lit. a) i art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia (UE) 2016/1036] – Wartość normalna – Obiektywne porównanie – Typy produktów niemające odpowiednika – Artykuł 3 ust. 1–3 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 3 ust. 1–3 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia 2016/1036) – Ustalenie szkody

W sprawie T-650/17

Jinan Meide Casting Co. Ltd, z siedzibą w Jinan (Chiny), reprezentowana przez adwokatów R. Antoniniego, E. Monard i B. Maniatisa,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez J.F. Brakelanda, M. Françę i N. Kuplewatzkiego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1146 z dnia 28 czerwca 2017 r. w sprawie ponownego nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, wytwarzanych przez Jinan Meide Castings Co. Ltd (Dz.U. 2017, L 166, s. 23),

SĄD (piąta izba),

w składzie: D. Gratsias (sprawozdawca), prezes, I. Labucka i I. Ulloa Rubio, sędziowie,

sekretarz: S. Bukšek Tomac, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 marca 2019 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok [1]

I. Okoliczności powstania sporu

1 Skarżąca, Jinan Meide Casting Co. Ltd, jest spółką z siedzibą w Chinach, która produkuje gwintowane łączniki rur lub przewodów rurowych odlewane z żeliwa ciągliwego, przeznaczone na rynek wewnętrzny oraz na eksport.

A. Okoliczności powstania sporu w sprawie T-424/13

2 Okoliczności powstania sporu, w przedmiocie którego Sąd orzekł w wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378), tak jak zostały one przedstawione w pkt 1–51 tego wyroku, można streścić w następujący sposób.

3 W dniu 16 lutego 2012 r. Komisja Europejska opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Tajlandii i Indonezji (Dz.U. 2012, C 44, s. 33).

4 Dochodzenie dotyczące dumpingu i wynikającej z niego szkody obejmowało okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2011 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od 2008 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.

5 W odniesieniu do wywozu pochodzącego z Chin Komisja dobrała próbę złożoną z trzech producentów eksportujących, którzy reprezentowali 88% wielkości wywozu dokonanego przez współpracujące przedsiębiorstwa. Skarżąca była objęta tą próbą.

6 Komisja odmówiła przyznania tym trzem producentom eksportującym statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „MET"), o którym mowa w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22) [obecnie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21)]. Komisja przyznała im natomiast możliwość korzystania z indywidualnego traktowania ich marginesu dumpingu na podstawie postanowień art. 9 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 9 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia 2016/1036).

7 Komisja uznała, że do celów ustalenia wartości normalnej właściwe było dokonanie wyboru Indii jako państwa trzeciego o gospodarce rynkowej w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia 2016/1036]. Tylko jeden indyjski producent (zwany dalej „producentem z państwa analogicznego") zgodził się dostarczyć danych niezbędnych do ustalenia wartości normalnej.

8 W dniu 14 listopada 2012 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 1071/2012 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii (Dz.U. 2012, L 318, s. 10) (zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym").

1 Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

9 W dniu 13 maja 2013 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 430/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierające cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykające postępowanie w odniesieniu do Indonezji (Dz.U. 2013, L 129, s. 1).

10 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 stanowił:

„Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych odlewanych z żeliwa ciągliwego, z wyłączeniem elementów podstawowych łączników zaciskowych wykorzystujących gwinty metryczne ISO DIN 13 oraz okrągłych skrzynek przyłączowych z żeliwa ciągliwego bez pokrywy, obecnie objętych kodem CN ex 7307 19 10 (kod TARIC 7307 19 10 10) i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz Tajlandii".

11 Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 stanowi, że jeżeli chodzi o wywóz skarżącej, to stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii Europejskiej przed ocleniem została ustalona na 40,8%.

B. Skarga w sprawie T-424/13

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 sierpnia 2013 r. skarżąca wniosła skargę (zwaną dalej „pierwotną skargą") o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 w zakresie, w jakim miało ono do niej zastosowanie (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 52).

13 Pierwotna skarga opierała się na pięciu zarzutach (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 57).

14 Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia przez instytucje Unii prawa skarżącej do obrony oraz poszczególnych przepisów rozporządzenia nr 1225/2009 w zakresie, w jakim wspomniane instytucje odmówiły skarżącej ujawnienia informacji mających znaczenie dla ustalenia wartości normalnej. Zarzut pierwszy dzielił się na trzy części. W szczególności w pierwszej części tego zarzutu skarżąca zarzuciła instytucjom Unii, że odmówiły jej dostępu do obliczenia wartości normalnej po tym, jak producent z państwa analogicznego zgodził się, aby skarżąca zapoznała się z danymi leżącymi u podstaw tego obliczenia (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 57).

15 Zarzut drugi dotyczył, tytułem głównym, oczywistych błędów w ocenie oraz naruszenia prawa z tego względu, że instytucje oddaliły wnioski o dostosowanie wartości normalnej złożone przez skarżącą, oraz, pomocniczo, braku uzasadnienia (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 57). Zarzut trzeci oparty był na oczywistych błędach w ocenie oraz naruszeniu prawa, a także na naruszeniu zasady niedyskryminacji poprzez to, że instytucje posłużyły się błędną metodologią przy ustalaniu wartości normalnej produktów niemających odpowiednika (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 57). Zarzut czwarty dotyczył naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Komisja przedstawiła z opóźnieniem ustalenia w sprawie MET (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 57). Zarzut piąty opierał się na błędach w ustaleniach faktycznych i oczywistych błędach w ocenie oraz na naruszeniu rozporządzenia nr 1225/2009, ponieważ ustalenie szkody poniesionej przez przemysł Unii zostało oparte na nieprawidłowych danych dotyczących stanowiącego przedmiot dumpingu przywozu z Chin (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 57).

16 W wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378) Sąd oddalił zarzut czwarty (pkt 59–89 wyroku), a także części drugą i trzecią zarzutu pierwszego (pkt 108–127 wyroku).

17 Sąd uwzględnił natomiast pierwszą część zarzutu pierwszego (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 128–221). Sąd wywiódł z tego, że należy stwierdzić nieważność rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013, bez konieczności oceny drugiego, trzeciego i piątego zarzutu pierwotnej skargi (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 221).

18 W pkt 1 sentencji wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378) Sąd orzekł:

„Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 430/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierającego cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykającego postępowanie w odniesieniu do Indonezji w zakresie, w jakim [rozporządzenie to] dotyczy Jinan Meide Casting Co. Ltd”.

C. Okoliczności powstania sporu, które zaistniały po wydaniu wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13)

19 W dniu 28 października 2016 r. Komisja opublikowała zawiadomienie dotyczące [wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378)], w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 (Dz.U. 2016, C 398, s. 57) (zwane dalej „zawiadomieniem z dnia 28 października 2016 r.”).

20 W motywie trzecim zawiadomienia z dnia 28 października 2016 r. Komisja wskazała, że zgodnie z art. 266 TFUE wniosek producenta eksportującego, którego dotyczy dochodzenie o ujawnienie obliczeń wartości normalnej dokonanych przy użyciu poufnych danych producenta z państwa analogicznego, należy poddać ponownej ocenie w świetle szczególnych okoliczności odnoszących się do tego producenta eksportującego.

21 W motywie czwartym zawiadomienia z dnia 28 października 2016 r. Komisja zauważyła, że stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 dotyczyło jednego etapu postępowania administracyjnego, tj. ujawnienia informacji producentowi eksportującemu. W związku z tym uznała ona, że w celu zastosowania się do wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378) ma ona możliwość skorygowania tych aspektów postępowania, które doprowadziły do unieważnienia, pozostawiając niezmienionymi te części, które nie zostały objęte wyrokiem, oraz że ustalenia zawarte w rozporządzeniu wykonawczym nr 430/2013, które nie zostały zaskarżone w terminie przewidzianym na odwołanie lub które zostały zakwestionowane, ale w odniesieniu do których skarżąca przegrała przed Sądem lub które nie zostały zbadane przez Sąd, a zatem nie doprowadziły do unieważnienia rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013, były wciąż zasadne.

22 W motywach piątym i szóstym zawiadomienia z dnia 28 października 2016 r. Komisja wskazała, że w związku z powyższym ponownie otwiera dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu łączników rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego pochodzących z Chin, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013, w zakresie, w jakim dotyczyło ono producenta eksportującego, którego dotyczy dochodzenie, i wznawia je w miejscu, w którym wystąpiła

nieprawidłowość, poprzez opublikowanie niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz że zakres ponownego otwarcia jest ograniczony do wykonania wyroku Sądu w odniesieniu do skarżącej.

23 Komisja przekazała skarżącej szereg kolejnych wersji obliczeń marginesu dumpingu oraz różne dokumenty dotyczące tych obliczeń, a także informacje przekazane przez producenta z państwa analogicznego (pisma z dnia 23 grudnia 2016 r., 31 stycznia, 14 lutego, 12 kwietnia 2017 r. oraz wiadomości elektroniczne z dnia 21 kwietnia i 29 maja 2017 r.).

24 Skarżąca przedstawiła swoje uwagi w pismach z dnia 19 stycznia i 2 maja 2017 r.

25 W dniu 8 marca 2017 r. Komisja wysłuchała skarżącej i dwóch importerów produktu objętego postępowaniem, a w dniach 15 marca i 25 kwietnia 2017 r. – dwukrotnie skarżącej.

26 W dniu 28 czerwca 2017 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) 2017/1146 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, wytwarzanych przez Jinan Meide Castings Co., Ltd (Dz.U. 2017, L 166, s. 23) (zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

27 W motywach 4–6 zaskarżonego rozporządzenia Komisja uzasadniła sposób wykonania wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada (T-424/13, EU:T:2016:378) w podobny sposób jak w motywach od czwartego do szóstego zawiadomienia z dnia 28 października 2016 r. (zob. pkt 20–22 powyżej).

28 Artykuł 1 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych odlewanych z żeliwa ciągliwego, z wyłączeniem elementów podstawowych łączników zaciskowych wykorzystujących gwinty metryczne ISO DIN 13 oraz okrągłych skrzynek przyłączowych z żeliwa ciągliwego bez pokrywy, obecnie objętych kodem CN ex 7307 19 10 (kod TARIC 7307191010), pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL") i wytwarzanych przez Jinan Meide (dodatkowy kod TARIC B336)".

29 Zgodnie z art. 1 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia:

„Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mającego zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, wynosi 39,2%".

II. Postępowanie i żądania stron

30 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 25 września 2017 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

31 W dniu 22 grudnia 2017 r. Komisja złożyła odpowiedź na skargę.

32 W dniach 20 lutego i 3 kwietnia 2018 r. złożone zostały, odpowiednio, replika i duplika.

33 Pismem z dnia 4 kwietnia 2018 r. strony zostały poinformowane o zamknięciu pisemnego etapu postępowania oraz o możliwości wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy na warunkach przewidzianych w art. 106 regulaminu postępowania przed Sądem. Pismem z dnia 6 kwietnia 2018 r. skarżąca wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

34 W dniu 1 lutego 2019 r. w ramach środka organizacji postępowania Sąd wezwał strony do przedstawienia odpowiedzi na piśmie na pewne pytania i do przedstawienia pewnych dokumentów. Strony odpowiedziały Sądowi pismami z dnia 22 lutego 2019 r.

35 W dniu 1 marca 2019 r. Sąd w drodze nowego środka organizacji postępowania wezwał Komisję do przedstawienia dokumentu uzupełniającego. Komisja odpowiedziała na ten wniosek pismem z dnia 5 marca 2019 r.

36 Rozprawa odbyła się w dniu 7 marca 2019 r. Podczas rozprawy skarżąca potwierdziła, że – jak wskazała w pisemnej odpowiedzi na pytanie Sądu – rezygnuje z zarzutu piątego skargi.

37 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

38 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

III. Co do prawa

39 Jak wskazano w pkt 36 powyżej, skarżąca zrezygnowała z zarzutu piątego skargi. Niniejsza skarga opiera się zatem wyłącznie na czterech zarzutach. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 1225/2009 z uwagi na błędy popełnione przez Komisję przy ustalaniu wartości normalnej. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia (obecnie art. 2 ust. 10 rozporządzenia 2016/1036) i art. 2.4 Porozumienia dotyczącego stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym"), znajdującego się w załączniku 1 A do porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), z powodu błędnego odrzucenia przez Komisję niektórych wniosków skarżącej o dostosowanie. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 10 ab initio i lit. a) oraz art. 2 ust. 11 wspomnianego rozporządzenia [obecnie art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 10 ab initio i lit. a) oraz art. 2 ust. 11 rozporządzenia 2016/1036] z uwagi na błędy popełnione przez Komisję przy ustalaniu wartości normalnej typów produktów niemających odpowiednika. Zarzut czwarty oparty jest, po pierwsze, na naruszeniu art. 3 ust. 1–3 rozpatrywanego rozporządzenia (obecnie art. 3 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/1036) z uwagi na wykorzystanie przez Komisję niedokładnych danych dotyczących przywozu, a po drugie, na naruszeniu art. 3 i art. 9 ust. 4 i 5 tego rozporządzenia (obecnie art. 9 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036) oraz braku uzasadnienia, ze względu na to, że Komisja nie zawarła wyraźnie w zaskarżonym rozporządzeniu wniosków dotyczących szkody i związku przyczynowego.

40 Na wstępie należy zauważyć, że w motywie 19 zaskarżonego rozporządzenia Komisja wskazała, iż do wznowienia dochodzenia antydumpingowego miały zastosowanie przepisy rozporządzenia nr 1225/2009, które stanowiło prawo materialne w czasie przyjęcia rozporządzenia, którego nieważność została stwierdzona przez Sąd. Dodała ona, że w każdym wypadku rozporządzenie 2016/1036, które uchyliło i zastąpiło rozporządzenie nr 1225/2009 ze skutkiem od dnia 19 lipca 2016 r., stanowiło ujednolicenie tego ostatniego rozporządzenia i jego późniejszych zmian. W skardze skarżąca zgodziła się z tymi twierdzeniami, o ile użyte w zaskarżonym rozporządzeniu wyrażenie „rozporządzenie podstawowe" należy interpretować w ten sposób, iż odsyła ono do rozporządzenia nr 1225/2009.

41 W tym względzie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, o ile przepis stanowiący podstawę prawną aktu oraz mające zastosowanie przepisy proceduralne powinny obowiązywać w momencie przyjęcia tego aktu, o tyle przestrzeganie zasad dotyczących stosowania aktu prawnego w czasie oraz wymogów związanych z zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań nakazuje stosowanie norm prawa materialnego obowiązujących w momencie wystąpienia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, choćby normy te już nie obowiązywały w momencie wydania aktu przez instytucję Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/McBride i in., C-361/14 P, EU:C:2016:434, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 Wynika z tego, że o ile w niniejszej sprawie zaskarżone rozporządzenie miało zostać przyjęte na podstawie rozporządzenia nr 2016/1036 i zgodnie z przepisami proceduralnymi określonymi w tym rozporządzeniu, o tyle zgodność z prawem tego rozporządzenia należy oceniać w świetle przepisów prawa materialnego, które miały zastosowanie do okoliczności faktycznych, których dotyczyło dochodzenie antydumpingowe, a mianowicie przepisów rozporządzenia nr 1225/2009. Ponieważ zarzuty skargi dotyczą wyłącznie stosowania tych przepisów prawa materialnego, zatem w ramach oceny tych zarzutów w pkt 44–412 poniżej należy odnieść się wyłącznie do rozporządzenia nr 1225/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym").

43 Sąd uważa za stosowne zbadanie w pierwszej kolejności zarzutu trzeciego.

A. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 10 ab initio i lit. a) oraz art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego z uwagi na błędy popełnione przez Komisję przy ustalaniu wartości normalnej typów produktów niemających odpowiednika

44 Zarzut trzeci dzieli się na dwie części, z których pierwsza dotyczy tego, że metoda przyjęta przez Komisję w celu określenia wartości normalnej typów produktów niemających odpowiednika (zwana dalej „sporną metodą") była nieuzasadniona, zaś druga oparta jest na tym, iż metoda ta nie odzwierciedla pełnego zakresu praktyk dumpingowych, w sprzeczności z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

1. Uwagi wstępne

45 Na wstępie należy przypomnieć, po pierwsze, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w celu określenia wartości normalnej w przypadku, gdy państwo eksportujące jest państwem o gospodarce nierynkowej, możliwe jest zastosowanie dwóch metod.

46 Jak wskazał Trybunał, z brzmienia i systematyki przepisów art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wynika, że podstawową metodą ustalania wartości normalnej w takim przypadku jest „cena lub wartość skonstruowana w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego" lub „cena z takiego kraju przeznaczona dla innych krajów, łącznie z [Unią]". Dla przypadków, gdy jest to niemożliwe, zdefiniowano pomocniczą metodę określania wartości normalnej, w ramach której wartość ta jest ustalana „w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej [w Unii] za produkt podobny, dostosowanej w razie konieczności w celu uwzględnienia odpowiedniej marży zysku" (wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 24).

47 Zdaniem Trybunału celem owego pierwszeństwa przyznanego metodzie podstawowej ustanowionej w tych przepisach jest rozsądne określenie wartości normalnej w państwie wywozu poprzez wybór państwa trzeciego, w którym cena produktu podobnego kształtuje się w warunkach możliwie jak najbardziej porównywalnych do warunków istniejących w państwie wywozu, pod warunkiem że chodzi

o państwo posiadające gospodarkę rynkową. Z powyższego wynika, że stosowanie tej metody podstawowej może zostać wyłączone jedynie w przypadku, gdy jej zastosowanie nie jest możliwe (zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 25, 26).

48 Po drugie, zarówno z brzmienia, jak i z systematyki art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wynika, że dostosowanie ceny eksportowej lub wartości normalnej może być dokonane wyłącznie w celu uwzględnienia różnic dotyczących czynników wpływających na ceny, a tym samym na ich porównywalność. Innymi słowy oznacza to, że celem dostosowania jest przywrócenie symetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową w ten sposób, że jeżeli dostosowanie nie zostało dokonane prawidłowo, to oznacza to a contrario, że spowodowało ono asymetrię pomiędzy tymi dwoma wartościami (zob. podobnie wyrok z dnia 16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, T-423/09, EU:T:2011:764, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

49 W szczególności art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego przewiduje, że dostosowania dokonuje się na podstawie różnic we właściwościach fizycznych produktu objętego postępowaniem oraz że wysokość dostosowania wynika z rozsądnego oszacowania wartości różnicy rynkowej. Przepis ten nie wskazuje jednak, w jaki sposób należy dokonać takiego rozsądnego oszacowania. Ponadto należy zauważyć, że przepis ten nie wymaga, aby w celu przywrócenia symetrii pomiędzy wartością normalną produktu podobnego a ceną eksportową produktu objętego postępowaniem ustalona w ten sposób wysokość dostosowania odzwierciedlała dokładnie wartość rynkową, lecz jedynie aby wynikała ona z rozsądnego oszacowania.

50 Jak wynika z orzecznictwa, w granicach określonych z jednej strony w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, a z drugiej strony w art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia, Komisji przysługuje szeroki zakres uznania zarówno w odniesieniu do oceny wartości normalnej produktu, jak i w odniesieniu do oceny okoliczności faktycznych uzasadniających obiektywne porównanie wartości normalnej z ceną eksportową, jako że niejasne pojęcia uzasadnionego ustalenia i słuszności, które Komisja musi zastosować w ramach tych przepisów, powinny być w poszczególnych przypadkach doprecyzowane przez tę instytucję z uwzględnieniem właściwego kontekstu gospodarczego (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 maja 1987 r., NTN Toyo Bearing i in./Rada, 240/84, EU:C:1987:202, pkt 19; z dnia 16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, T-423/09, EU:T:2011:764, pkt 40, 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 W celu dokonania tych ocen Komisja powinna jednak oprzeć się na wartościach i parametrach, co do których można upewnić się, że są one wynikiem działania normalnych sił rynkowych, a w szczególności rzeczywistej konkurencji (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 66–68).

52 Ponadto zastosowane metody powinny być zgodne z ostatecznym celem obliczenia marginesu dumpingu, polegającym na – jak wynika to z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego – odzwierciedleniu pełnego zakresu praktyk dumpingowych (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 54).

53 Ogólnie rzecz ujmując – do sądu Unii należy sprawdzenie, czy przy wyborze metod celem określenia wartości normalnej i przeprowadzenia obiektywnego porównania wartości normalnej z cenami eksportowymi Komisja nie pominęła istotnych okoliczności dla stwierdzenia adekwatności tego wyboru, oraz czy akta sprawy zostały zbadane z należytą starannością (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 22).

2. W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej tego, że w celu określenia wartości normalnej typów produktów niemających odpowiednika Komisja przyjęła nieuzasadnioną metodę

54 Skarżąca utrzymuje, że sporna metoda opiera się na założeniu, że wartość rynkowa różnic w cechach fizycznych jest odzwierciedlona w cenach eksportowych, podczas gdy według ustaleń samej Komisji ceny te przynajmniej częściowo odzwierciedlają dumping. Ponadto skarżąca utrzymuje, że metoda ta opiera się na błędnym założeniu, że ceny wywozu typów produktów niemających odpowiednika odzwierciedlają poziom dumpingu równoważny poziomowi dumpingu zaobserwowanemu dla typów produktów, dla których istniał bezpośrednio porównywalny typ produktu (zwanych dalej „bezpośrednio porównywalnymi typami produktu"). Tymczasem założenie to jest zdaniem skarżącej nieuzasadnione i niemożliwe do sprawdzenia. Komisja naruszyła zatem art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 10 ab initio i lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto skarżąca podkreśliła na rozprawie, że istnieje wiele metod alternatywnych, z których Komisja mogła skorzystać w ramach mających zastosowanie przepisów.

55 Komisja odpowiada, że średnia wartość normalna została dostosowana na podstawie wartości rynkowej różnic w właściwościach fizycznych zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Podnosi ona, że w świetle definicji wartości rynkowej sformułowanej przez Komitet Międzynarodowych Standardów Wyceny (International Valuation Standard Council, IVSC) należy uznać, iż wartość ta znajduje odzwierciedlenie w cenach eksportowych. Jej zdaniem bowiem należy założyć, że pierwszy niezależny odbiorca płaci wartość rynkową i że ceną eksportową jest cena zapłacona na rynku Unii. Ponadto Komisja podnosi, że jej metoda pozwoliła ograniczyć skutki uwzględnienia typów produktów o wysokim marginesie dumpingu i że w konsekwencji całkowity margines dumpingu został zmniejszony z korzyścią dla skarżącej. W pisemnej odpowiedzi na pytania postawione przez Sąd i na rozprawie Komisja kładła nacisk na fakt, że sporna metoda została zastosowana w następstwie wniosków skarżącej oraz z uwagi na niemożność dokonania indywidualnego ustalenia, dla każdego danego typu produktu, różnic we właściwościach fizycznych. Twierdzi ona zasadniczo, że należy zbadać zgodność z prawem tej metody w świetle przepisów art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, a nie w świetle przepisów jego art. 2 ust. 7 lit. a) lub art. 2 ust. 11, które dotyczą innych etapów ustalania marginesu dumpingu.

56 Przed zbadaniem argumentów skarżącej należy ponownie odnieść się do spornej metody, jak również do wielkości wywozu skarżącej, wobec której zastosowano ową metodę.

57 Jak wynika z motywu 68 rozporządzenia tymczasowego, Komisja obliczyła początkowo margines dumpingu skarżącej na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej każdego typu produktu podobnego bezpośrednio porównywalnego ustalonej dla państwa analogicznego ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiedniego typu produktu objętego postępowaniem. Nie włączyła ona zatem do tych obliczeń transakcji dotyczących typów produktów niemających odpowiednika. Następnie uwzględniła ona wniosek skarżącej o wzięcie pod uwagę tych transakcji w ramach obliczenia marginesu dumpingu, które to transakcje, zgodnie z niezakwestionowanymi wskazaniami zawartymi w skardze, odpowiadały 44% łącznej wielkości wywozu do Unii. I tak w motywie 18 rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 wskazano, że w odniesieniu do nieporównywalnych bezpośrednio typów produktu, wartość podstawową oparto na arytmetycznej średniej wartości normalnej dla zbliżonych typów produktu, dostosowanych o wartość rynkową różnic właściwości fizycznych na podstawie art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

58 Zgodnie z pkt 2.2.3 załącznika do dokumentu zawierającego ustalenia Komisji z dnia 23 grudnia 2016 r., zatytułowanego „Obliczenie marginesu dumpingu Jinan Meide Casting CO., Ltd »JMCC«" (zwanego dalej „dokumentem z dnia 23 grudnia 2016 r."), Komisja zastosowała sporną metodę w sposób następujący.

59 Komisja ustaliła, że średnia liniowa ceny eksportowej wszystkich bezpośrednio porównywalnych typów produktu wynosiła w chińskiej walucie 16 juanów (CNY) za kilogram (około 2,12 EUR/kg). Średnia liniowa wartości normalnej dla odpowiednich typów produktów podobnych została ustalona na 20,91 CNY/kg (około 2,77 EUR/kg). Następnie, w celu ustalenia dostosowania z tytułu różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy bezpośrednio porównywalnymi typami produktu a typami produktów niemających odpowiednika, Komisja obliczyła stosunek średniej ceny sprzedaży eksportowej każdego typu produktu niemającego odpowiednika do średniej liniowej ceny eksportowej bezpośrednio porównywalnych typów produktu. Następnie zastosowała ona te wartości, wyrażone w formie odsetka, do średniej liniowej wartości normalnej i w ten sposób uzyskała wartość normalną każdego typu produktu niemającego odpowiednika, dostosowaną ze względu na różnice we właściwościach fizycznych.

60 Tytułem przykładu: średnia jednostkowa cena eksportowa typu produktu niemającego odpowiednika z numerem kontrolnym produktu 0002FF00BN wynosiła 11,83 CNY/kg (około 1,57 EUR/kg), co odpowiada 73,92% średniej liniowej ceny eksportowej bezpośrednio porównywalnych typów produktu. Komisja zastosowała ową proporcję 73,92% do średniej liniowej wartości normalnej wspomnianych typów produktu i w ten sposób uzyskała wartość normalną w odniesieniu do danego typu produktu niemającego odpowiednika, dostosowaną ze względu na różnice we właściwościach fizycznych, w wysokości 15,46 CNY/kg (około 2,05 EUR/kg).

61 Skarżąca zakwestionowała ważność tej metody w ramach postępowania administracyjnego poprzedzającego przyjęcie rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013, a także przed Sądem w ramach zarzutu trzeciego jej skargi pierwotnej (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 57, 123). Jednakże, jak przypomniano w pkt 17 powyżej, Sąd uwzględnił pierwszą część zarzutu podniesioną w ramach zarzutu pierwszego dotyczącą odmowy ujawnienia przez Komisję obliczeń wartości normalnej, bez badania zarzutów drugiego, trzeciego i piątego skargi. Pomimo że w ramach wznowienia postępowania skarżąca ponowiła swoje uwagi, Komisja nie zbadała powtórnie tej kwestii i dokonała ponownego obliczenia marginesu dumpingu skarżącej przy ponownym zastosowaniu spornej metody.

62 Należy jednak zauważyć, że jak można to wywnioskować z pkt 2.2.3 dokumentu z dnia 23 grudnia 2016 r. oraz jak potwierdziły to strony w pisemnej odpowiedzi na pytanie Sądu, w celu obliczenia wartości normalnej i marginesu dumpingu Komisja zidentyfikowała, oprócz bezpośrednio porównywalnych typów produktów i typów produktów niemających odpowiednika, trzecią kategorię typów produktu, tj. „zbliżone” typy produktu.

63 W tym względzie, co się tyczy kategorii „zbliżonych” typów produktu, z informacji zawartych w pkt 2.2.3 dokumentu z dnia 23 grudnia 2016 r. wynika, że obejmuje ona typy produktu sprzedawane przez skarżącą, które różnią się od bezpośrednio porównywalnych typów produktu jedynie tym, że nie mają one galwanizowanej powierzchni. Wartość normalna należących do tej kategorii typów produktu została dostosowana na podstawie wartości normalnej odpowiedniego typu podobnego produktu galwanizowanego. W przypadku typu produktu o czarnej powierzchni (B) wartość normalna została ustalona na poziomie 80% wartości normalnej odpowiedniego typu podobnego produktu galwanizowanego. W odniesieniu do innych powierzchni (A, E i M) zastosowano w całości rzeczoną wartość normalną podobnego typu produktu galwanizowanego.

64 Zgodnie z informacjami przekazanymi przez strony w pisemnych odpowiedziach na pytania Sądu podział 1528 typów produktów sprzedawanych na wywóz na trzy kategorie, o których mowa w pkt 62 powyżej, przedstawia się w następujący sposób.

65 W pierwszej kolejności – 202 typy produktu, odpowiadające 55% całkowitej wielkości wywozu skarżącej, zostały uznane za bezpośrednio porównywalne typy produktu. W odniesieniu do tych typów produktu margines dumpingu ustalono zatem poprzez obliczenie wartości normalnej – zgodnie ze wskazówkami zawartymi w motywach 17 i 19 rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 – na

podstawie sprzedaży krajowej producenta z państwa analogicznego w zwykłym obrocie handlowym lub na podstawie wartości skonstruowanej. W drugiej kolejności – 343 typy produktu, odpowiadające 17% wspomnianej całkowitej wielkości wywozu, uznano za „zbliżone" typy produktu i w odniesieniu do nich margines dumpingu został ustalony poprzez dostosowanie wartości normalnej na podstawie metody opisanej w pkt 63 powyżej. W trzeciej kolejności – pozostała część typów produktu, a mianowicie 983 typy produktu, odpowiadające 28% całkowitej wielkości wywozu, została uznana za należącą do kategorii typów produktu niemających odpowiednika i w odniesieniu do nich wartość normalna została obliczona i dostosowana zgodnie ze sporną metodą.

66 Z powyższego wynika zatem, że sporna metoda została zastosowana w celu ustalenia marginesu dumpingu w odniesieniu do części wywozu skarżącej, stanowiącej między jedną czwartą a jedną trzecią całkowitej wielkości wywozu, a więc znaczną część tej wielkości. Zastosowanie tej metody mogło więc znacznie wpłynąć na obliczenie marginesu dumpingu ustalonego w odniesieniu do całego wywozu.

67 Należy najpierw zbadać argument skarżącej, zgodnie z którym sporna metoda opiera się na założeniu, że ceny eksportowe skarżącej odzwierciedlają wartość rynkową różnic we właściwościach fizycznych, co pozostaje w sprzeczności z wnioskiem Komisji, zgodnie z którym owe ceny eksportowe są przynajmniej częściowo przedmiotem dumpingu.

68 Należy zauważyć, że w świetle informacji zawartych w pkt 57–59 powyżej sporną metodę można scharakteryzować jako łączącą dwa etapy, a mianowicie, po pierwsze, określenie wartości normalnej zgodnie z podstawową metodą przewidzianą w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 46 i 47 powyżej), oraz po drugie, zastosowanie dostosowania ze względu na różnice fizyczne na warunkach określonych w art. 2 ust. 10 lit. a) tego rozporządzenia. Podsumowując: jak wynika z tych informacji, Komisja uznała, że różnice między cenami eksportowymi stosowanymi przez skarżącą w odniesieniu do typów produktu niemających odpowiednika oraz cenami eksportowymi w odniesieniu do bezpośrednio porównywalnych typów produktu wynikały z rozsądnego oszacowania wartości różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy wspomnianymi typami produktu w celu dostosowania wartości normalnej.

69 Skarżąca nie kwestionuje zgodności z prawem jako takiej pierwszego etapu tej metody, a mianowicie odniesienia się do średniej jednostkowej ceny produktu podobnego na rynku indyjskim w celu określenia wartości normalnej, lecz jedynie zgodność z prawem drugiego etapu, a mianowicie obliczenie stosunku ceny każdego typu produktu niemającego odpowiednika do średniej jednostkowej ceny eksportowej bezpośrednio porównywalnych typów produktu w celu określenia kwoty dostosowania wartości normalnej, aby zapewnić obiektywne porównanie w rozumieniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

70 Należy stwierdzić, że argument skarżącej opiera się na prawidłowym założeniu. Cena, która może stanowić cenę dumpingową, nie może bowiem stanowić podstawy rozsądnego oszacowania wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim taka cena może nie być wynikiem działania normalnych sił rynkowych.

71 Z tego powodu wydaje się paradoksalne, że Komisja dostosowuje wartość normalną danego typu produktu podobnego za pomocą wartości potencjalnie dumpingowej, podczas gdy zmierza ona do określenia wspomnianej wartości normalnej na podstawie wartości wspomnianego produktu w jednym z państw trzecich o gospodarce rynkowej, dążąc przy tym do określenia ceny ukształtowanej w warunkach możliwie jak najbardziej porównywalnych do warunków istniejących w państwie wywozu.

72 Komisja nie może bowiem z definicji domniemywać, że wartość taka, mogąca potencjalnie stanowić wartość dumpingową, została ukształtowana w warunkach gospodarki rynkowej. Na tym etapie postępowania Komisja nie może zatem wykluczyć, że wartość ta jest wynikiem sztucznego zaniżenia prowadzącego do uzyskania kwoty niższej niż ta, której wartość zostałaby ustalona, gdyby wynikała jedynie z sił działających swobodnie na rynku.

73 Ponadto należy stwierdzić, że zastosowanie do celów obiektywnego porównania dostosowania wartości normalnej, odpowiadającej kwocie ustalonej na podstawie cen eksportowych, których to zaniżenie pragnie ocenić Komisja z powodu dumpingu, nie stanowi spójnego podejścia.

74 W tym względzie należy zauważyć, że do celów ustalenia w sposób uzasadniony i obiektywny margines dumpingu obliczenie wartości normalnej danego typu produktu powinno opierać się co do zasady na niezależnych danych dotyczących cen eksportowych, których zaniżenie ma za zadanie właśnie ocenić Komisja poprzez określenie wspomnianej wartości normalnej.

75 Wartość normalna stanowi bowiem wartość referencyjną, do której porównuje się cenę eksportową mogącą potencjalnie stanowić cenę dumpingową. Porównanie to ulega zniekształceniu, gdy do obliczenia takiej wartości referencyjnej wprowadzony zostaje element składowy ceny eksportowej, którą należy porównać.

76 Prawdą jest, że Komisja miała podstawy, by dokonać w niniejszej sprawie dostosowania wartości normalnej, ponieważ wartość ta została ustalona na podstawie średniej wartości jednostkowej bezpośrednio porównywalnych na rynku indyjskim typów produktów. Jak wskazała Komisja w pisemnej odpowiedzi na pytanie Sądu, jednolite zastosowanie tej średniej wartości jednostkowej w celu określenia wartości normalnej wszystkich typów produktu niemających odpowiednika nie było właściwe w niniejszej sprawie, ponieważ zauważyła ona, że zmienność średnich cen eksportowych poszczególnych typów produktu niemających odpowiednika była bardzo istotna i sięgała od poniżej 10 CNY/kg (około 1,32 EUR/kg) do ponad 100 CNY/kg (około 13,2 EUR/kg). Tak więc w braku dostosowania jednolite zastosowanie średniej wartości jednostkowej uniemożliwiłoby dokonanie porównania wartości normalnej z ceną eksportową każdego typu produktu niemającego odpowiednika.

77 Komisja nie wykazała jednak, że wykorzystanie elementu składowego cen eksportowych typów produktu niemających odpowiednika do skorygowania wartości normalnej, do której te ceny są porównywane, mogło przywrócić symetrię pomiędzy tymi cenami a rzeczoną wartością normalną, zgodnie z celem art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. W szczególności nic nie wskazywało na to, by stosunek ceny eksportowej każdego typu produktu niemającego odpowiednika do średniej jednostkowej ceny eksportowej typów produktu bezpośrednio porównywalnych odpowiednio odzwierciedlał wartość różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy tą ostatnią kategorią typu produktu a danym typem produktu niemającego odpowiednika.

78 Prawdą jest, że nie można wykluczyć, iż w pewnych przypadkach różnica pomiędzy cenami eksportowymi niektórych szczególnych typów produktów niemających odpowiednika a cenami eksportowymi bezpośrednio porównywalnych typów produktu odpowiada wartości rynkowej właściwości fizycznych charakteryzujących odnośne typy produktu niemające odpowiednika. Ponadto art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie wymaga, aby dostosowanie odzwierciedlało w pełni tę wartość, lecz jedynie aby wynikało ono z rozsądnego oszacowania.

79 Niemniej jednak w niniejszej sprawie sporna metoda opiera się na założeniu, że owa różnica cen odpowiada wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych w odniesieniu do wszystkich typów produktów niemających odpowiednika.

80 Tymczasem, jak podniosła skarżąca, a czemu nie zaprzeczyła Komisja, domniemanie to wiąże się w sposób nieunikniony z założeniem, że wywóz wszystkich tych typów produktu podlega dumpingowi na poziomie równoważnym dumpingowi stwierdzonemu w odniesieniu do bezpośrednio porównywalnych typów produktu.

81 Domniemanie, że różnica w cenach między tymi dwiema kategoriami odnośnych typów produktu odpowiada wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych sprowadza się bowiem do założenia, iż gdyby owe różnice we właściwościach fizycznych nie występowały, typy produktów niemających odpowiednika byłyby sprzedawane na wywóz po tej samej cenie co bezpośrednio porównywalne typy produktu.

82 Domniemanie takie oznacza zatem z definicji, że poziom marginesu dumpingu, który może wpływać na ceny tych dwóch kategorii typów produktu, jest taki sam. W przeciwnym bowiem wypadku różnice w cenach między tymi dwiema kategoriami odnośnych typów produktu wynikałyby, przynajmniej częściowo, z różnic marginesu dumpingu, a zatem nie można byłoby uznać z wystarczającą pewnością, że odzwierciedlają one jedynie różnice we właściwościach fizycznych.

83 W związku z tym, jak twierdzi słusznie skarżąca w ramach drugiego argumentu przedstawionego w niniejszej części zarzutu, założenia, że marginesy dumpingu w odniesieniu do obydwu kategorii odnośnych typów produktu są równoważne, nie można uznać za uzasadnione ani za możliwe do zweryfikowania.

84 Z jednej strony bowiem założenie takie trudno byłoby pogodzić z praktyką obliczania marginesu dumpingu dla danego typu produktu, które zakłada, przeciwnie, że margines dumpingu może być odmienny w zależności od typu produktu objętego postępowaniem oraz że obliczenie to jest konieczne w celu odpowiedniego odzwierciedlenia pełnego zakresu praktyk dumpingowych zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 54).

85 Z drugiej strony tabela szczegółowych obliczeń marginesu dumpingu skarżącej dla poszczególnego typu produktu, załączona do dokumentu, który Komisja przekazała skarżącej w dniu 29 maja 2017 r. i przedstawiła Sądowi w ramach środka organizacji postępowania (zwana dalej „tabelą z dnia 29 maja 2017 r."), nie potwierdza zasadności tego założenia.

86 Tabela ta pokazuje bowiem, że w przypadku bezpośrednio porównywalnych typów produktu lub „zbliżonych" typów produktu różnice w marginesach dumpingu są szczególnie istotne i wynoszą od mniej niż –50% w przypadku wartości ujemnych do niemal 500% w przypadku wartości dodatnich. Tymczasem Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie hipotezy, by miało być inaczej w przypadku typów produktów niemających odpowiednika.

87 Ponadto, podobnie jak skarżąca, należy stwierdzić, że zgodnie z opisem spornej metody zawartym w pkt 2.2.3 dokumentu z dnia 23 grudnia 2016 r. (zob. pkt 59 powyżej) i jak potwierdza to uproszczony przykład tej metody zawarty w skardze, zastosowanie wspomnianej metody powinno co do zasady prowadzić do uzyskania identycznego poziomu średniego marginesu dumpingu w odniesieniu do bezpośrednio porównywalnych typów produktów oraz w odniesieniu do każdego z typów produktów niemających odpowiednika.

88 Jak bowiem wyjaśniła skarżąca, przy teoretycznym założeniu, że po pierwsze, średnia wartość normalna i cena eksportowa bezpośrednio porównywalnych typów produktu wynoszą, odpowiednio, 13 i 10, a po drugie, że cena eksportowa danego typu produktu niemającego odpowiednika wynosi 7, metoda Komisji prowadzi do zastosowania stosunku rzeczonej ceny wynoszącej 7 do średniej ceny eksportowej wynoszącej 10, co daje wskaźnik 70%, do średniej wartości normalnej wynoszącej 13, celem uzyskania wartości normalnej danego typu produktu niemającego odpowiednika po

dostosowaniu, a mianowicie 9,1. Tymczasem, jak zauważa skarżąca, takie obliczenie – które zostało przedstawione w skardze w postaci uproszczonej i które nie zostało zakwestionowane przez Komisję – prowadzi do uzyskania identycznego średniego marginesu dumpingu w odniesieniu do typu produktów niemających odpowiednika, jak w odniesieniu do bezpośrednio porównywalnych typów produktu, a mianowicie, w fikcyjnym przykładzie przedstawionym przez skarżącą, 30%.

89 Przykład przedstawiony przez Komisję w pkt 2.2.3 dokumentu z dnia 23 grudnia 2016 r., który opiera się na faktycznych danych liczbowych wykorzystanych w celu ustalenia dostosowanej wartości normalnej produktów niemających odpowiednika, prowadzi do osiągnięcia podobnego rezultatu.

90 Jak bowiem wskazano w pkt 59 powyżej, Komisja ustaliła średnią jednostkową cenę eksportową produktu objętego postępowaniem na 16 CNY/kg oraz średnią jednostkową cenę produktu podobnego na rynku indyjskim na 20,91 CNY/kg. W przypadku gdyby średni margines dumpingu bezpośrednio porównywalnych typów produktu został obliczony wyłącznie na podstawie porównania tych dwóch cen, wyniósłby on 30,7%.

91 Jak wskazuje Komisja, zastosowanie spornej metody w celu określenia dostosowanej wartości normalnej z numerem kontrolnym produktu (NCP) 0002FF00BN, którego średnia jednostkowa cena eksportowa wynosiła 11,83 CNY, prowadzi do uzyskania wartości 15,46 CNY. Tymczasem należy stwierdzić, że obliczenie to skutkowałoby, w odniesieniu do odnośnego typu produktu niemającego odpowiednika, do uzyskania marginesu dumpingu na poziomie 30,7%, a więc marginesu na takim samym poziomie jak w przypadku średniego marginesu dumpingu, o którym mowa w pkt 90 powyżej.

92 Prawdą jest, że – jak wynika z pisemnej odpowiedzi Komisji na pytanie Sądu – obliczenie marginesu dumpingu dla każdego typu produktu oraz dla produktu objętego postępowaniem w całości jest bardziej skomplikowane niż w ramach wyżej wymienionych przykładów i wiąże się z dokonaniem dodatkowych kalkulacji.

93 Jak wskazuje bowiem Komisja, w odniesieniu do każdego typu produktu różnica pomiędzy ceną sprzedaży eksportowej a wartością normalną jest w celu obliczenia całkowitej kwoty dumpingu mnożona przez ilość wywiezionych produktów. Otrzymana kwota dumpingu zostaje więc odniesiona do całkowitej kwoty wywozu w celu obliczenia marginesu dumpingu dotyczącego odnośnego typu produktu, wyrażonego jako odsetek ceny, ubezpieczenia, frachtu (CIF) na granicy Unii i przed ocleniem. Jak wskazuje tabela z dnia 29 maja 2017 r., te same kalkulacje zostały dokonane w odniesieniu do ustalenia marginesu dumpingu dla całości produktu objętego postępowaniem, po dodaniu kwot dumpingu w odniesieniu do każdego typu produktu.

94 Ponadto, jak wyjaśniła skarżąca w skardze, w praktyce w odniesieniu do danego typu produktu cenę eksportową stosowaną w ramach obiektywnego porównania wartości normalnej z tą ceną stanowi cena tego produktu bezpośrednio po wyprodukowaniu, podczas gdy ceną eksportową, do której odnosi się kwota dumpingu do celów ustalenia marginesu dumpingu dla tego typu produktu, jest cena CIF, a więc cena obejmująca wszystkie koszty transportu do granicy Unii.

95 W tym kontekście tabela z dnia 29 maja 2017 r. pokazuje, że rzeczone różnice między uproszczonym przykładami skarżącej i Komisji oraz obliczeniami marginesu dumpingu dokonanymi w praktyce przez tę ostatnią nie odbiegają w sposób istotny od wyniku osiągniętego w ramach spornej metody. Z tabeli tej wynika bowiem, że wartości marginesów dumpingu obliczonych dla 983 typów produktu niemających odpowiednika wynoszą od 24 do 28%. Otóż taka nieznaczna różnica marginesów dumpingu jest nie do porównania ze stwierdzoną różnicą marginesów dumpingu w odniesieniu do

bezpośrednio porównywalnych oraz „zbliżonych" typów produktu[2], których wielkość, jak zostało wskazane w pkt 86 powyżej, wynosi od mniej niż –50% w przypadku wartości ujemnych do niemal 500%, w przypadku wartości dodatnich.

96 Z całości powyższych rozważań wynika, że Komisja nie wykazała, iż w ramach spornej metody dokonała rozsądnego oszacowania wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy typami produktu niemającymi odpowiednika a bezpośrednio porównywalnymi typami produktu. Komisja nie wykazała zatem, że zastosowanie tej metody prowadziło do obiektywnego porównania między wartością normalną a cenami eksportowymi. Ponadto nie wykazała ona, że dostosowanie do wartości normalnej typów produktów niemających odpowiednika, którego w ten sposób dokonała, zapewniało rozsądne określenie tej wartości normalnej, a więc ustalenie oparte na wartościach i parametrach, które mogą zostać uznane za wynik działania normalnych sił rynkowych. Zastosowanie błędnej spornej metody nie jest zatem zgodne ani z art. 2 ust. 7 lit. a), ani z art. 2 ust. 10 ab initio i lit. a) rozporządzenia podstawowego.

97 Oczywiście błąd, którym dotknięte jest rozumowanie autora zaskarżonego aktu lub metoda, którą on zastosował, nie stanowi wystarczającej podstawy do stwierdzenia nieważności tego aktu, jeśli w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy nie mogło to mieć decydującego wpływu na wynik postępowania (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 9 lipca 2008 r., Alitalia/Komisja, T-301/01, EU:T:2008:262, pkt 307 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 15 grudnia 2010 r., CEAHR/Komisja, T-427/08, EU:T:2010:517, pkt 161 i przytoczone tam orzecznictwo).

98 Należy jednak stwierdzić, że nie ma to miejsca w niniejszej sprawie.

99 Z jednej strony bowiem, jak wynika z pkt 66 powyżej, ze względu na znaczącą część wielkości wywozu skarżącej, w odniesieniu do której zastosowano sporną metodę, nie można wykluczyć, że błąd ten miał znaczący wpływ na poziom marginesu dumpingu skarżącej, który został stwierdzony w pkt 1 sentencji zaskarżonego rozporządzenia.

100 Z drugiej strony rozsądnego charakteru oszacowania wartości różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy typami produktu niemających odpowiednika a bezpośrednio porównywalnymi typami produktu oraz obiektywnego charakteru porównania, które doprowadziło do dostosowania opartego na tym oszacowaniu, nie można oceniać w świetle istnienia lub braku bardziej odpowiednich alternatywnych metod.

101 Jak bowiem stwierdził Trybunał, o ile z analizy art. 2 ust. 10 w związku z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego wynika, że obliczenie marginesu dumpingu musi być oparte na „obiektywnym porównaniu", o tyle pojęcie „bardziej obiektywnego porównania" nie pojawia się w ogóle w tych przepisach. W każdym wypadku, skoro dana metoda nie może zostać uznana za służącą zapewnieniu „obiektywnego porównania", nie można twierdzić, że zastosowanie innej metody obliczenia wartości normalnej nie gwarantowałoby „bardziej obiektywnego porównania" (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 71). Rozważania te stosuje się mutatis mutandis do pojęcia rozsądnego oszacowania zawartego w art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

102 W niniejszej sprawie wezwana przez Sąd w ramach odpowiedzi na piśmie na pytanie do wskazania, czy brała ona pod uwagę inne metody niż sporna metoda w odniesieniu do typów produktów niemających odpowiednika, Komisja zaznaczyła, że wybrała tę metodę po wykluczeniu trzech możliwości. Po pierwsze, w odniesieniu do bardzo dużej liczby typów produktu wywożonych przez skarżącą (około 1500), w szczególności typów produktów niemających odpowiednika (prawie 1000), Komisja wykluczyła możliwość indywidualnego określenia wartości normalnej każdego typu produktu

2 Korekta do naniesienia w pełnej wersji wyroku.

niemającego odpowiednika. Po drugie, z tych samych względów Komisja uznała również za niemożliwe wskazanie produktów ściśle do siebie podobnych. Po trzecie, jak wskazano w pkt 76 powyżej, Komisja wykluczyła również możliwość zastosowania jednolitej wartości normalnej dla wszystkich typów produktów niemających odpowiednika, a to ze względu na istotne różnice cen eksportowych tych różnych typów produktu.

103 Ponadto w ramach wspomnianej odpowiedzi na piśmie i na rozprawie Komisja nie uznała za stosowne, aby rozważyć oparcie się na cenach typów produktów, których dystrybucją na rynku indyjskim zajmował się producent z państwa analogicznego, lecz których sam nie produkował. Stwierdziła ona bowiem, że nie posiadała żadnych informacji na temat cen tych typów produktów, że możliwe było, iż owe typy produktu były przywożone z Chin po cenach dumpingowych, oraz że wykorzystanie tych informacji sprowadzałoby się w niniejszym przypadku zasadniczo do porównania chińskiego wywozu do Unii i chińskiego wywozu do Indii. Ponadto podniosła ona na rozprawie, że art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie pozwalał jej na zastosowanie w odniesieniu do pewnej części typów produktu objętych postępowaniem podstawowej metody określania wartości normalnej przewidzianej w tych przepisach, a w odniesieniu do innej ich części – metody pomocniczej. Zdaniem Komisji nie było zatem możliwe, aby w odniesieniu do typów produktów niemających odpowiednika odnieść się do cen producentów unijnych. Dodała ona, że gdyby mogła odnieść się do owych cen, musiałaby w każdym wypadku dokonać dostosowań ze względu na dużą liczbę typów produktu sprzedawanych na wywóz przez skarżącą.

104 Należy jednak zaznaczyć, że zakładając nawet, iż Komisja miała podstawy, by przyjąć, iż wszystkie te alternatywne metody były albo niewłaściwe lub niemożliwe do zastosowania, albo nie pozwalały na uniknięcie dostosowań, takich jak te zastosowane w ramach spornej metody, to z pkt 96 powyżej wynika, że Komisja nie wykazała, iż zastosowanie spornej metody umożliwiło przeprowadzenie obiektywnego porównania wartości normalnej z cenami eksportowymi oraz zapewniało rozsądne określenie tej wartości normalnej.

105 W każdym wypadku Komisja nie wykazała, że zastosowanie jakiejkolwiek innej alternatywnej metody było niemożliwe.

106 W tym względzie, po pierwsze, jak wyjaśnił Trybunał, w przypadku takim jak rozważany w niniejszej sprawie, w którym producent z państwa analogicznego nie produkuje ani nie sprzedaje określonego typu produktu, instytucje Unii mogą albo wyłączyć ten typ produktu z definicji „produktu objętego postępowaniem", albo skonstruować wartość normalną dla tego typu, tak aby móc uwzględnić również dotyczące go transakcje wywozu przy określaniu marginesów dumpingu (zob. analogicznie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 70).

107 Po drugie, zakładając, że w niniejszym przypadku, z uwagi na dużą liczbę typów produktów niemających odpowiednika, zastosowanie jednej z tych alternatywnych metod było utrudnione, należy zauważyć, iż Komisja, wezwana przez Sąd na rozprawie do zajęcia stanowiska w tej kwestii, nie wykazała, że nie mogłaby dokonać wyboru metody zgodnej z obowiązującymi przepisami, gdyby zajęła się na wcześniejszym etapie dochodzenia antydumpingowego obliczeniem wartości normalnej typów produktu niemających odpowiednika oraz ewentualnych niezbędnych dostosowań.

108 Należy bowiem przypomnieć, że jak wskazano w pkt 57 powyżej, w rozporządzeniu tymczasowym Komisja początkowo wykluczyła przy obliczaniu wartości normalnej typy produktu niemające odpowiednika i dopiero po zapoznaniu się z uwagami skarżącej w tym względzie w ramach rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 instytucje postanowiły uwzględnić owe typy produktu w ramach tego obliczenia.

109 Tymczasem wyjaśnienia Komisji przedstawione na rozprawie nie wskazują na to, że nie mogła ona przed przyjęciem rozporządzenia tymczasowego wziąć pod uwagę innych metod w celu uwzględnienia przy obliczaniu marginesu dumpingu typów produktów niemających odpowiednika, skoro była w stanie zauważyć na tym etapie, że w świetle porównania danych producenta z państwa analogicznego i danych skarżącej wspomniany producent z państwa analogicznego produkował jedynie ograniczoną liczbę typów produktu sprzedawanych na wywóz przez skarżącą.

110 W szczególności Komisja nie przedstawiła żadnego konkretnego dowodu pozwalającego wykluczyć możliwość, że wykorzystała – w celu dokonania rozsądnego oszacowania wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych oraz w celu dokonania niezbędnych dostosowań w odniesieniu do wartości normalnej typów produktów niemających odpowiednika – dane, którymi dysponowała na tym etapie, dotyczące cen producentów w Unii (zob. motyw 109 rozporządzenia tymczasowego).

111 Prawdą jest, jak wskazała Komisja, że w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 46 i 47 powyżej art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego sprzeciwia się stosowaniu przez nią, w celu określenia wartości normalnej części typów produktu objętych postępowaniem, przewidzianej w tych przepisach metody podstawowej oraz równolegle, w odniesieniu do innej części tych typów produktu, metody pomocniczej, która zakłada w szczególności możliwość odniesienia się do cen w Unii. Podobnie Komisja słusznie utrzymuje, że mogła odstąpić od zastosowania metody podstawowej tylko wówczas, gdy nie było możliwe jej zastosowanie.

112 Jednakże brzmienie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie stoi na przeszkodzie temu, aby po uzyskaniu wartości normalnej w wyniku zastosowania metody podstawowej przewidzianej w tych przepisach można było dokonać na podstawie art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia dostosowania rzeczonej wartości normalnej poprzez odniesienie do innych cen niż ceny krajowe w państwie analogicznym lub ceny eksportowe w tym państwie, o ile są one wynikiem działania normalnych sił rynkowych, a w szczególności rzeczywistej konkurencji.

113 Otóż z przepisów tych wynika, że prawodawca nie wykluczył, iż „cena faktycznie płacona lub należna w [Unii] za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowana [dostosowana], tak aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku" może stanowić, pod pewnymi warunkami, uzasadnioną podstawę określenia wartości normalnej. Tym bardziej nie można zatem wykluczyć, że w celu dokonania obiektywnego porównania podstawę rozsądnego oszacowania wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych mogły stanowić, wobec braku innych dostępnych danych, rozbieżności między ceną odnośnego typu produktu niemającego odpowiednika a średnią ceną bezpośrednio porównywalnego typu produktu wytwarzanego przez jednego lub kilku producentów unijnych.

114 Z całości powyższych rozważań wynika, że część pierwsza zarzutu trzeciego jest zasadna, co może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

115 Wniosku tego nie podważają argumenty Komisji.

116 W pierwszej kolejności bowiem, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Komisja, ustalając wartość rynkową różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy odnośnymi typami produktu na podstawie ceny eksportowej typów produktów niemających odpowiednika, stanowiącej zgodnie z jej argumentacją cenę zapłaconą za ten produkt w Unii przez pierwszego niezależnego odbiorcę, instytucja ta nie zastosowała się do przepisów art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

117 W tym względzie zdaniem Komisji domniemanie, że wartość rynkową towaru odzwierciedla cena zapłacona przez pierwszego niezależnego odbiorcę znajduje potwierdzenie w definicji pojęcia wartości rynkowej zgodnie z międzynarodowymi standardami wyceny ustanowionymi przez IVSC. Zgodnie z tą definicją wartość rynkową stanowi bowiem „szacunkową kwotę, jaką w dniu wyceny można uzyskać za

towar w regularnej transakcji sprzedaży pomiędzy kupującym a sprzedającym, którzy działali z rozeznaniem i postępowali rozważnie oraz nie znajdowali się w sytuacji przymusowej po wejściu na rynek w odpowiednim czasie".

118 Z powodów przedstawionych w pkt 70–75 powyżej okoliczność, że cena eksportowa typów produktów niemających odpowiednika stanowi cenę zapłaconą przez pierwszego niezależnego odbiorcę w Unii, nie wystarcza oczywiście, aby można było ją uznać ją za podstawę rozsądnego oszacowania wartości rynkowej. W świetle celu art. 2 ust. 7 lit. a) i ust. 10 rozporządzenia podstawowego pojęcie to nie oznacza bowiem wyłącznie, że odnośna cena jest płacona przez niezależnego odbiorcę w regularnej transakcji, zdefiniowanej przez IVSC. Musi ponadto istnieć możliwość upewnienia się, że cena ta jest wynikiem działania normalnych sił rynkowych. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca w niniejszej sprawie, ponieważ wspomniana cena może stanowić cenę dumpingową.

119 W drugiej kolejności argument Komisji, zgodnie z którym zastosowanie spornej metody skutkowało obniżeniem marginesu dumpingu skarżącej, jest pozbawiony znaczenia. Przy założeniu, że tak było, należy wskazać, iż owa metoda została zastosowana w stosunku do 28% wielkości wywozu skarżącej, a więc znacznej części tego wywozu. Nic nie pozwala zatem wykluczyć, że w przypadku gdyby oszacowanie wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych pomiędzy podobnym typem produktu a typami produktów niemających odpowiednika opierało się na uzasadnionej i zgodnej z obowiązującymi przepisami metodzie, ów margines dumpingu zostałby jeszcze bardziej obniżony.

120 W trzeciej kolejności – argument Komisji, zgodnie z którym zgodność z prawem spornej metody należy oceniać w istocie jedynie w świetle wymogów art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego, a nie art. 2 ust. 7 lit. a) lub art. 2 ust. 11 tego rozporządzenia z tego względu, że metoda ta dotyczy wyłącznie etapu obiektywnego porównania, nie może zostać zaakceptowany.

121 Z jednej strony bowiem dostosowanie wartości normalnej na podstawie spornej metody ma z definicji wpływ na poziom, na którym ustalono wspomnianą wartość normalną i w konsekwencji na określenie marginesu dumpingu. W związku z tym, chociaż zastosowanie tej metody skutkuje określeniem tych dwóch parametrów, w sposób który nie jest zgodny ani z celami art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ani art. 2 ust. 11 tego rozporządzenia, to naruszenie tych przepisów może, a nawet musi zostać stwierdzone przez sąd Unii.

122 Z drugiej strony w każdym wypadku skarżąca podniosła naruszenie art. 2 ust. 10 ab initio i lit. a) rozporządzenia podstawowego. Tymczasem, jak wskazano w pkt 77 powyżej, Komisja nie wykazała, że poprzez zastosowanie spornej metody przywróciła symetrię pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową typów produktów niemających odpowiednika.

123 W czwartej kolejności – argument Komisji, zgodnie z którym w ramach podstawowej metody przewidzianej w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie miała ona obowiązku oparcia się na „uzasadnionej metodzie" w rozumieniu metody pomocniczej przewidzianej w tym artykule, jest oczywiście pozbawiony znaczenia. Jak bowiem stwierdził Trybunał, odesłanie w ramach przepisów tego artykułu dotyczących metody pomocniczej do „innej uzasadnionej metody" oznacza a fortiori, że w ramach metody podstawowej podstawa określenia przez Komisję wartości normalnej powinna być uzasadniona (zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 25). Ponadto, jak wielokrotnie zauważył Trybunał, art. 2 ust. 10 lit. a) wymaga, aby oszacowanie wartości rynkowej różnic we właściwościach fizycznych do celów obiektywnego porównania było uzasadnione.

124 W piątej kolejności – Komisja nie może powoływać się na to, że zastosowała sporną metodę w następstwie wniosku skarżącej dotyczącego uwzględnienia w ramach marginesu dumpingu transakcji wywozu dotyczących typów produktów niemających odpowiednika.

125 Z jednej strony, jak przypomniano w pkt 57 i 108 powyżej, w rozporządzeniu tymczasowym Komisja całkowicie wykluczyła te transakcje przy obliczaniu marginesu dumpingu. Tymczasem, jak przypomina skarżąca w ramach drugiej części niniejszego zarzutu, zdaniem Trybunału takie wykluczenie stoi w sprzeczności z celem różnych metod obliczania marginesu dumpingu, jakim jest zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego odzwierciedlenie pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Według Trybunału zatem konsekwencją takiego wykluczenia jest brak możliwości oceniania przez Komisję wpływu, jakie te transakcje mogą mieć na rzeczone obliczenie, tak że instytucja ta nie może mieć pewności, iż obliczony margines dumpingu odzwierciedla pełny zakres takich praktyk (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 55).

126 Z drugiej strony, jak słusznie zauważyła skarżąca na rozprawie, przy określaniu wartości normalnej zwróciła się ona jedynie do Komisji o uwzględnienie transakcji dotyczących typów produktu niemających odpowiednika. Natomiast skarżąca nie zażądała od Komisji zastosowania spornej metody w celu obliczenia wartości normalnej tych typów produktu. Przeciwnie, jak wynika z dokonanej przez Sąd analizy trzeciej części zarzutu podniesionej w ramach zarzutu pierwszego skargi, przed przyjęciem rozporządzenia wykonawczego nr 430/2013 skarżąca sprzeciwiła się przyjęciu tej metody, a nawet zaproponowała zastosowanie metody alternatywnej (wyrok z dnia 30 czerwca 2016 r., Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, pkt 123).

127 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić część pierwszą zarzutu trzeciego.

3. W przedmiocie części drugiej, opartej na naruszeniu przez Komisję art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego poprzez przyjęcie metody, która prowadzi de facto do wykluczenia transakcji dotyczących typów produktów niemających odpowiednika

128 Skarżąca podnosi, że wskutek przyjęcia metody, której wynikiem jest założenie istnienia dumpingu dla typów produktu niemających odpowiednika na tym samym poziomie co w przypadku bezpośrednio porównywalnych typów produktu, uzyskany ostatecznie margines dumpingu nie odzwierciedla pełnego zakresu praktyk dumpingowych, w sprzeczności z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego. Twierdzi ona, że metoda ta prowadzi de facto do wykluczenia transakcji dotyczących tych typów produktu i opiera się na błędnym założeniu, że owe transakcje nie miały żadnego faktycznego wpływu na całkowity margines dumpingu. Skarżąca utrzymuje w replice, że stanowisko Komisji w odniesieniu do tej kwestii jest sprzeczne z wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada (C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269).

129 Komisja odpiera z jednej strony, że żaden typ produktu nie został wykluczony. Z drugiej strony Komisja podnosi, że w każdym wypadku, nawet gdyby zostało stwierdzone, iż zastosowana metoda de facto wykluczyła typy produktów niemających odpowiednika, metoda ta nie stanowi naruszenia art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, ponieważ z orzecznictwa i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego wynika, że nieporównywalne transakcje wywozu mogą zostać wykluczone w celu zapewnienia obiektywnego porównania.

130 W tym względzie, po pierwsze, należy wpierw zauważyć, że w zakresie, w jakim niniejsza część zarzutu opiera się na założeniu, iż zastosowanie spornej metody doprowadziło Komisję de facto do wykluczenia transakcji dotyczących typów produktu niemających odpowiednika, można ją tylko oddalić.

131 Nawet jeśli bowiem przyjęcie spornej metody spowodowało, że Komisja obliczyła dla wszystkich tych typów produktu identyczny lub co najmniej bardzo podobny margines dumpingu, to prawdą jest, iż uwzględnienie tych typów produktu miało wpływ na całkowity margines dumpingu. W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wskazano w pkt 93 powyżej – w celu uzyskania całkowitego marginesu dumpingu Komisja dodała kwoty dumpingu uzyskane w odniesieniu do każdego rodzaju produktu i osiągnęła w ten sposób całkowitą kwotę dumpingu w odniesieniu do całego produktu objętego

postępowaniem, a następnie odniosła je do całkowitej kwoty transakcji wywozu dokonanych przez skarżącą. W konsekwencji nawet jeśli w odniesieniu do każdego z tych produktów stwierdzono identyczny lub bardzo podobny margines dumpingu, kwoty dumpingu uzyskane w odniesieniu do typów produktów niemających odpowiednika, które zostały dodane do kwot dumpingu względem innych typów produktu, miały niewątpliwie wpływ na całkowity margines dumpingu. Nie można wykluczyć, jak to twierdzi Komisja, że zastosowanie spornej metody przyczyniło się wręcz do obniżenia poziomu całkowitego marginesu dumpingu.

132 Po drugie jednak, w zakresie, w jakim niniejsza część zarzutu sprowadza się do twierdzenia, że sporna metoda jest sprzeczna z celem art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego z uwagi na to, że jej zastosowanie nie pozwalało na odzwierciedlenie pełnego zakresu praktyk dumpingowych, należy uwzględnić tę część zarzutu zgodnie z rozumowaniem przedstawionym w pkt 83–86 powyżej.

133 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy uwzględnić obie części zarzutu trzeciego, wobec czego należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia. W związku z tym nie ma zasadniczo potrzeby badania pozostałych zarzutów.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1146 z dnia 28 czerwca 2017 r. w sprawie ponownego nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, wytwarzanych przez Jinan Meide Castings Co. Ltd.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 20 września 2019 r.

Podpisy